

Oplzlý učiteľ

Pripomenulo jej to, ako aj minule boli jej kamarátky práve niekde preč, niektoré odišli na prázdniny, niektoré mali menštruáciu. Sojka ležala na deke v dvojdielnych plavkách a čítala knižku. Pri jej deke – asi tak vo vzdialenosti dvoch metrov – sa pristavil ich matematikár a díval sa jej na prsia a do rozkroku. Sojka rozmýšľala, či ho má pozdraviť, ale jeho pohľad bol neprítomný a trochu aj nepríčetný. Nedíval sa jej do očí, takže ho vlastne ani nemohla pozdraviť. Sojke nabešla husia koža. Cítila sa ako nahá. Po prvý raz v živote si uvedomila, že plavky nie sú len úbor na plávanie. Lahla si na brucho tak, aby na neho videla, a na zadok si hodila uterák. Matikár sa na ňu ešte chvíľu díval a potom váhavo odišiel. Sojka si to nevedela nijako vysvetliť. V škole ho neznášala, dokonca sa jej kvôli nemu zhnusila matematika, ktorú mala celkom rada, lebo im niekedy – najmä dievčatám, ale aj niektorým chlapcom – schválne robil zle. Sojka si vtedy nevedela predstaviť, čo sa stane, až sa s ním zasa stretne v triede alebo niekde v škole na chodbe. Na jej prekvapenie sa však nestalo vôbec nič. Všetko bolo ako predtým, s tým malým rozdielom, že Sojke bol matikár ešte odpornejší. Keby sa jej však niekto spýtal prečo, nevedela by to celkom presne povedať.

Doma povedala, ako na ňu matikár čumel na kupku. Dali jej za pravdu, že sa jej z neho dvíha žalúdok, ale nemôžu za ním predsa ísť a vynadať mu.

O Karkulke

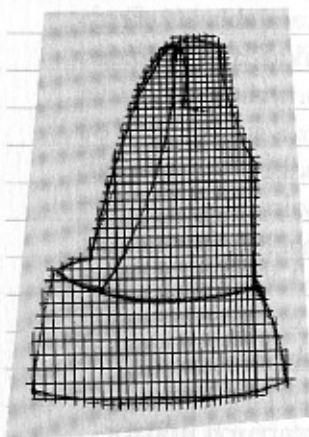
Bola raz jedna Karkulka a tá mala veľmi rada zvieratá. Mala rada aj svoju starú mamu, aj mamu, aj otca, aj súrodencov, ale svet sa jej zdal neúplný, ak neboli na dosah nejaké zvieratá. Mohli byť veľké, alebo aj celkom malé, s výnimkou mandelinky zemiakovej, ktorú bolo treba ničiť a ktorú nemal nikto rád, preto sa ju odučila mať rada aj Karkulka. Karkulka mala psa a ten sa volal Ňufi. Ňufi bol malý, čierny a smiešny, mal rád, keď boli ľudia veselí, lebo vtedy im všetkým uniklo, že neposlúcha. Ňufi nerád poslúchal a aj keď si vždy vytrpel, či už bitku alebo iný trest, napríklad ho Karkulka odmietala pohladkať, a to bol pre neho trest najväčší, predsa len vždy niečo vyvedol.

Raz sa Karkulka vybrala cez čierny les za starou mamou. Išla ju len tak navštíviť. Ňufiho si zobrala so sebou, aby ju ochraňoval. Ňufi išiel rád. V lese bolo všelijakých vôní, tu zacítil zajaca, tam zasa hubu v machu, všetko oňuchával a pre istotu aj ocikával. Karkulka ho viedla na vodidle, lebo veľmi dobre vedela, že keby ho pustila len tak na voľno, Ňufi by sa v lese stratil, rozbehol by sa totiž celkom bezhlavo za prvým zajacom a už by sa nikdy nevrátil. Ako tak išli lesom, stretli horára, ktorý ich upozornil, že práve poľuje na vlka, lebo ten v lese veľmi šarapatí, a nech si dajú pozor, aby omylom nezastrelil ich. Karkulka sa veľmi zľakla, od úľaku sa nevládala ani pohnúť. V tom momente sa jej Ňufiho vodidlo vytrhlo z ruky a

psík jej ušiel. Len čo sa Ňufi stratil, horár k nej pristúpil bližšie a začal sa na ňu čudne usmievať. A hneď jej začal hovoriť: Aké ty máš pekné oči! Aké ty máš pekné zuby! Aké ty máš pekné nohy! Karkulka bola celá zmätená a opýtala sa ho: A už nepoľujete na vlka? Horár vyceril zuby a narástol mu chvost. Zamával ním a zrazu to bol vlk. Karkulka skoro zomrela od strachu. Ňufi! zakričala, ale Ňufiho nebolo. Vlk sa oblizol a ľudským hlasom povedal: A čo keby som ťa od samej lásky zjedol? Karkulka mu na to trasúcim sa hláskom povedala: A čo ak som nestráviteľná? Zatiaľ ma ešte nikto nechcel zjesť, a to iste preto, že som nestráviteľná. Som aj neznesiteľná a okrem toho mám tvrdé kosti. A čo ak hneď teraz prehltne túto muchotrávku a ty sa otráviš zo mňa? Vlk sa zamyslel, stiahol chvost a povedal: A mohol by som ťa aspoň obliznúť? Ešte nikdy som nevidel také chutnulé dievčatko.

Aspoň prsteň mi podaj, zaprosíkal. Karkulka si spomenula na to, čo hovorievala mama, že vraj podaj prst a vezmú

ti celú ruku. A tak sa vyhovorila. Vieš vlk, ja trpím všemožnými alergiami a natieram sa proti nim všemožnými masťami, myslím, že by som ti vôbec nechutila, zostalo by ti po mne trpko v ústach. Och, povedal vlk, to je škoda. Mohol by som ťa teda aspoň oňuchať? Karkulka si spomenula, že má v taštičke svoj sprej proti všemožným škodcom, a povedala vlkovi: Vieš vlk, prepáč, ale ako som tak bežala cez les, veľmi som sa spotila. Počkaj, trošku sa navoňavkujem, aby ti zo mňa neprišlo zle. Vytiahla sprej a strela ním vlkovi do očí a do ňufáka. Prekotal sa do trávy a len vtedy si Karkulka všimla, že nie je až taký veľký a hrozivý, ako sa jej zdalo ešte pred chvíľkou. Rýchlo sa pobrala za starou mamou a tam našla aj Ňufiho, ako si pochutnáva na klobáske, ktorú ukradol starej mame zo špajze. Karkulka všetko vyrozprávala starej mame, ale tá jej príliš neverila. Náš horár? Taký slušný človek? A len sa v duchu bála, aby sa Karkulka nepreriekla pred cudzími. Čo by na to horárova žena povedala?

Keď sa Karkulka pobrala od starej mamy naspäť, stretla pri pníku starú ženu. A nebola to jej stará mama. Starká sa jej prihovorila. „Karkulka, prosím ťa, čo tá tvoja stará mama rozum potratila, že ti neverí? Je to moja spoližička a nikdy som o nej nemala vysokú mienku, ale že až tak osprostie na staré kolená, to som od nej nečakala.“ Karkulka nič nepovedala, lebo jej síce nepadlo dobre, že starká pri pníku ohovára jej starú mamu, ale na druhej strane zasa musela dať tejto starkej z pníka za pravdu. Starká riekla: „Nemusíš mi nič hovoriť. Horára poznám ako staré topánky. Dievčatá, ako si ty, si na neho musia dávať sakramentský pozor. A zato, že si bola taká odvážna a statočná a strela si mu sprej do nosa a do očí, ti

dám dobrú radu. Ak by si nemala sprej, nič sa neboj. Keď sa k tebe priblíži horár, vlk alebo iný zver, ktorý by ťa chcel oblizovať alebo jesť a ktorý by ti nepatrične lichotil, pekne si strč prst do nosa a začni sa v ňom špárať. Pri tom sa zatvár, ako keby si nevedela napočítať ani do dvoch, prípadne ešte zaškúľ, ale len tak, aby si ho nestratila z dohľadu. Ak by ani potom neprestal, strč si prst do krku a ovracaj mu kabát a nohavice, hneď mu prejde chuť oblizovať ťa. Ak by ani to nepomohlo, namier najostrejšou časťou svojho tela na jeho najmäkšiu a nezdráhaj sa udrieť čo najsilnejšie. Vôbec na neho neber ohľad. Najmä sa maj na pozore, aby ti nechtyl ruky.“ Povedala jej ešte všelijaké iné rady, ale už len potichu, aby to náhodou ten horár alebo vlk nepočuli.

Starenka sa stratila za pníkom a Karkulka sa pobrala domov, pričom si skúšala triky, ktoré jej starenka prezradila. Robila pri tom dosť veľký hurhaj. A zistila, že jej veľmi dobre padlo, že sa tak vykričala a odreagovala. Zrazu sa cítila ako znovuzrodená, celkom nebojácna. Nech si len nejaký vlk alebo zvlčilý horár skúsia trúfnuť!

Šibačka

Tohto roku, tak ako každý rok, tak ako už niekoľko rokov, bol u nich na Veľkonočný pondelok sused. Prišiel s korbáčom upleteným z kože. Vraj ho zdedil po dedovi a dedo ním zasa šľahal kone. Korbáč má na konci malé železné guľôčky. Vždy, keď k nim sused na Veľkonočný

pondelok prišiel, bol už trochu podgurážený. Nie príliš. Nie natoľko, aby k nim netrafil, čo by Sojka veľmi uvítala, lebo suseda z duše nenávidela, a nebol podgurážený ani natoľko, aby spadol na zem a už sa nevládal zdvihnúť, z čoho by sa Sojka veľmi tešila a ešte by mu s chuťou poddupkala po tučnom brušisku. Žiaľ, bol len natoľko podgurážený, že ešte vedel, kam ide a načo, ale zato už neodhadol, nakoľko je slušné a ľudské šľahať tým korbáčom na kone ľudí, presnejšie ju a mamu, a nakoľko už nie.

Šibačka je veľmi zvláštny sviatok a Sojka sa teší, až bude natoľko veľká, aby mohla ujsť z domu ešte večer pred tým, tak, aby ju nikto z rodiny ani od susedov nemohol ráno zastihnúť v posteli. Otec ju vždy pošibe len symbolicky, ale aj to jej strašne lezie na nervy. Hovorí jej pritom, že to preto, aby neoprašivela. Sojka zúri, ale nepomôže si. Potom prídu nejaké návštevy, pre ktoré je ona tou najľahšou korisťou na svete. Na mamu si tak nedovolia, ale k nej, k Sojke majú komentáre: aby si lepšie vyrástla, aby si hento, aby si toto. Brat šibačku neznáša rovnako ako Sojka, lenže on nie je vystavený jej priamemu pôsobeniu. Otec síce trochu frfle, keď ho brat nechce sprevádzať na jeho šibačkových pochôdkach, ale nie je to taká odchýlka od tradície, ako keď sa Sojka chce celej tejto maškaráde vyhnúť. A čím viac sa vyhába, tým viac si všetci myslia, že sa jej to páči a že ich len naťahuje. Napokon prišla na to, že čím menej robí drahoty, tým skôr to bude mať za sebou, a teda bude mať aj pokoj. V posledné roky už odchádza z domu aspoň v pondelok doobeda, je dosť veľká na to, aby nemusela znášať všetky návštevy, ale ani na ulici alebo kdekoľvek to nie je o nič lepšie. Všade sú šibači, ktorí si myslia, že ona, Sojka, tak ako aj ostatné devy a že-